

ילדים אשר איבדו את הוריהם, הוצאו מבתייהם, או הוריהם איבדו את היכולת לגדל אותם, נלקחים למקלט או לאומנה ע"פ החוק והעקרון המשפטי, "טובת הילד".

במדינת רווחה סוציאל-דימוקרטית, המדינה חייבת לתת תקציבים המספיקים להספקת הצרכים של האוכלוסיות המוחלשות, כמו קשישים, עניים, נכים, בנוסף לילדים במיוחד הסובלים ממצבי סיכון. האם אנחנו באמת חיים בתנאי רווחה סוציאל דימוקרטיים?

אבל מדינת ישראל עושה הפרטה חלקית; היא מעבירה את התקציבים של האוכלוסיות המוחלשות לארגונים ועמותות בשוק החופשית, במקום להעבירה ללשכות הרווחה. וכך, היא גרמה לשינוי משמעותי בטווח הספקת שירותי הרווחה בהעברתה מידי הממשלה לידי גורמים שונים אשר עובדת בשוק החופשית. בזה, המדינה מנסה לנסוג מאחריותה להספקת השירותים בשוק. היא הופכת להיות מדינה ליברלית, וכך נסבול מאותם בעיות חברתיות אשר סבלו מהם החברות במאה ה"ד.

בנוסף, המדינה מקצצת את התקציבים הללו שנה אחרי שנה, בנימוק שהגופים השונים בשוק החופשית הצליחו להשיג את כל המטרות שנועדו להם. למרות שהתקציבים בעיקרון לא היו מספיקים, אך הגופים הללו אספו תרומות לגיוס התקציבים החסרים, באמצעות הקמת תופעות, פרסומות וכו'. כמובן, זה גורם להורדת רמת השירות הניתנת בגופים הללו, להפחית מספר העובדים למרות מספר האנשים הגדל במדינה.

כתוצאה מנסיגות המדינה וההפרטה החלקית, אנחנו רואים את בנינו גודלים בתנאים קשים. מצד אחד, אנחנו נאלצים לעבוד יותר קשה על מנת לשמור עליהם בין הידיים שלנו, ומצד אחר, המדינה לא מספקת תקציבים מתאימים לגנים פרטיים, או לגופים השונים במקרים שנאלצו לצאת מהבית. לאן אנחנו מתכוונים, ואיפה יהיה עתידם של ילדינו? **דוחא**